

Habrokomész és Anthia pedig visszatértek szobáscsajjukba, ahol akkoriban laktak, elbeszéltek egymásnak a hallottakat, s földre vetve magukat csak sírtak, jajveszéltek.

– Apánk! – sikoltozták. – Anyánk, szeretett szülőföldünk, barátaink, rokonaink!

Végül is Habrokomész összeszedte magát, és így szólt: – De szerencsétlenek vagyunk! Ugyan mi nem ér még minket ezen a barbár földön, kiszolgáltatta a tengeri rablók durvaságának? Íme, kezdenek beteljesedni a jóslatok: most áll bosszút rajtam az isten gőgösségemért. Szerelmes lett belém Korümbosz, tebeléd meg Euxeinosz. Szerelmes szépségünk! Hát arra őrizgettem-e mindmáig tisztaságot, hogy egy szerelmes kalóz ocsmány gerjedelmének szolgáltassam ki magam? Mi marad az életemből, ha férfiból fiúszerető leszek, s még Anthiántól is megfosztanak? Nem, a tisztaságomra, melyet gyermekkorom óta mostanáig őriztem, nem vetem alá magamat Korümbosznak! Inkább meghalok, s a halál tesz majd bizonyosságot tisztaságom mellett! Így szólt, s közben könnyei ömlöttek. Anthia pedig:

– Jaj, gonosz sorsunk! – kiáltotta. – De hamar rászorít bennünket, hogy eszünkbe jusson esküvésünk! De hamar megismerjük a szolgálókat! Belém szeretett egy kalóz, s még azt reméli, hogy ravehet, s ágyamba jöhet Habrokomész után, velem hálhat, és vágyát kielégítheti! Csakhogy ennyire nem kedves az életem, ilyen gyalázat után látni sem kívánám többé a napot. Döntsük el tehát: haljunk meg inkább, Habrokomészem! Halálunk után egymáséi leszünk, és senki sem háboríthat többé.

II

Így döntöttek tehát. Közben azonban Apszirosz, a kalózbanda főnöke megtudta, hogy Kortümboszék megérkeztek, és sok csodás zsákmányt hoztak magukkal. Kijött hát a birtokára, s meglátta Habrokomészt meg Anthiát. Szépségükön elámulva s nyomban megsejtve bennük a busás hasznót, magának követelte őket. A többi zsákmányt: a kincseket meg a foglyul ejtett szüzeket elosztotta Kortümboszék közt. Euxeinosz és Kortümbosz kénytelen-kelletlen átadták ugyan Habrokomészt meg Anthiát Apszirosznak, de csak kényszerből engedtek. Ahogy elhordták magukat, Apszirosz maga mellé vette Habrokomészt meg Anthiát s még két másik rabszolgát, Leukónt és Rhodét, és Türoszba vitte őket. Mindenütt megbámolták a menetet, mindenki elámulott ekkora szépségen. A barbár nép, mely sohasem látott még ily gyönyörűséget, azt hitte, isteneket lát. Boldognak mondogatták Apsziroszt, hogy ily remek rabszolgákra tett szert. Ez pedig hazavitte a maga házába s egy bizalmas rabszolgájának adta át őket azzal a paranccsal, hogy gondja legyen rájuk, mert busás haszonra számít, ha majd jó áron eladja őket.

III

Habrokomész és Anthia ilyen sorsra jutottak tehát. De néhány nap múltán Apszirosz Szíriába utazott egyéb üzletei után. Leánya pedig – Mantó volt a neve – beleszeretett Habrokomészbe. Szép volt a lány, s már nászra érett, de szépsége messzi elmaradt Anthiától. Ez a Mantó állandóan Habrokomész közelében élve úgy belehabarodott, hogy már nem tudta fékezni magát. Tanácstalan volt azonban, mit is tegyen, mert sem Habrokomésznek nem merre

bevallani – tudta, felesége van, s így nem lehet reménye rá, hogy valaha is megnyerje magának –, sem saját környezetéből senkinek, apjától való félelmében. Emiatt aztán csak még inkább tüzet fogott, és keservesen gyöttrődött.

Amikor már nem volt ura önmagának, elhatározta, hogy elmeséli szerelmét Rhodénak, Anthia kenyeres társának, aki egykorú volt vele s még lány. Mert úgy hitte, egyedül az lehet segítségére vágya kielégítésében. Kilesve hát a kellő pillanatot, házuk ősi oltára mellé vonszolta a lányt, s kicsikarta belőle az esküt, hogy nem beszél ki semmit. És bevallva szerelmét Habrokomész iránt, megkérte, játssza a kezére, sőt ígért is neki füt-füt, ha összejátsszik vele. De azt is hozzáfűzte még:

– Tudd meg, hogy a rabszolgánóm vagy, és tudd meg, hogy megismerheted a sértett barbár nő haragját!

Így szólt, és elbocsátotta Rhodét. Ez pedig szörnyű tanácsalanságba esett; mert azt, hogy Habrokomésszel beszéljen, elverette, annyira szerette Anthiát; másrészt viszont félt a barbár nő haragjától is. A legjobbnak látta hát, ha Leukónnal közli először is mindazt, amit Mantó mondot. Egyébiránt is bizalmat érzett Leukón iránt, s ez szerelméből fakadt, hiszen már Epheszoszban is meghitt barátok voltak. Alighogy négyszemközt kaphatta őt, így szólt:

– Leukón! Elvesztünk végképp! Nem lesznek többé kenyeres társaink! A gazdánk, Apszirosz lánya szörnyen beleszeretett Habrokomészbe, s azzal fenyeget, hogy iszonyút művel velünk, ha célt nem érne. Törd hát a fejedtet, mit tegyünk! Mert a barbár nőnek ellentmondani veszélyes dolog, de Habrokomészt is lehetetlen Anthiától elszakítani. Leukón könnyekre fakadt ezek hallatán, nagy veszedelmet sejtve a körülmények alakulásából. De később megemberelte magát, és így szólt:

– Maradj csöndben, Rhodé, majd én mindent eligazítok.

Így szólt, és fölkereste Habrokomészt. Ennek pedig az égvilágon semmi máson nem járt az esze, mint hogy Anthiát szeresse, és az ő szerelmét élvezze, csevegjen vele, és hallgassa az ő csevegését.

Eléjük járulva Leukón, így szólt:

– Mit tegyünk, kegyeres társak? S mit eszeljünk ki, mi, rabszolgák? Gazdáink egyike szépnek talál téged, Habrokomész: Apszürtosz lánya keservesen gyötrődik temiattad. S a szerelmes barbár szűznek ellentmondani veszedelmes dolog. Eszelj ki hát valamit, amit jónak látsz, menst meg mindnyájunkat, és ne törd tétlenül, hogy lesújtson ránk gazdáink haragja!

Ennek hallatán haragra lobbant Habrokomész íziben, s merőn a szemébe nézve Leukónnak, felkiáltott:

– Te gazfickó! Még az ittenieknél, a föníciaiaknál is barbárabb vagy! Efficé szókat mersz kiejteni Habrokomész előtt, s Anthia füle hallatára egy másik szűzről beszélgetsz itt nekem? Rabszolga lettem ugyan, de meg tudom őrizni eskümet. Hatalmuk van bár a testem fölött, de a lelkem szabad. Csak fenyegetsen Mantó, ha úgy tetszik neki, karddal, huorkkal, tűzzel és mindazzal, amivel csak egy rabszolga testét sanyargatni lehet! Mert engem sohasem bírhat rá arra, hogy szándékosan megsértsem Anthiát!

Így beszélt Habrokomész, Anthia pedig elámult a sorscsapástól, s egy árva szót sem tudott válaszolni. Később nagy nehezen felocsúdva megszólalt:

– Enyém a szíved, Habrokomészem, és jól tudom, mily szerfölött szeretsz. De kérve kérek, lelkemnek ura: ne vesztésd el tenmagadat, s ne zúdítsd fejedre a barbár nő haragját! Engedj inkább az úrnő vágyának. Én pedig elmenyek az utatokból, s megöliöm magam. Csak arra kérek:

te temess el engem, csókolj meg, amikor lehanyatlom, és emlékezzél Anthiára!

Mindez még nagyobb kétségbeesésbe kergette Habrokomészt, s már azt sem tudta, hová is legyen.

Az epheszosziak ilyen nagy bajban voltak tehát. Mantó viszont, mivel Rhodé kétsékedett, nem tudta már türtőztetni magát, s levelet írt Habrokomésznek. Ez pedig így szólt:

Habrokomészt, a szépet, úrnője köszönti.

Mantó szerelmes beléd, s ezt nem tudja elviseelni már. Ha viselkedésem szűzhöz nem illő is talán, a szerelem kerget bele. Kérlek, ne nézz rajtam keresztül, s ne sértsd meg jóakaródat! Mert ha meghallgatssz, rábeszélésem apámat, Apszürtoszt, hogy adjon hozzád feleségül, mostani asszonyodat eltelesszük láb alól, te pedig gazdag és boldog leszel. De ha ellenkezéssel gondold meg, mi vár rád, hogyan fog bosszút állni rajtad a sértett nő, s mi vár társaidra, akik felszították gőgödöt!

Mantó fogta a levelet, pecsétet nyomott rá, s átadta egyik barbár szolgálójának, hogy vigye Habrokomészhez. Habrokomész pedig fogta és elolvasta, s a levél minden betűje elbúsította, de legfőképpen az borította gyászba, ami Anthiára vonatkozott. Eltette a fatablácskat, teleírt egy másikat, s átadta a szolgálónak. Ez pedig így szólt:

Úrnő, tégy, amit óhajtasz, bánj velem úgy, mint rabszolgával! Ha meg akarsz ölni, kész vagyok rá, ha kínozni, ám kínozz, ahogy csak akarsz! De az ágyadba sohasem fekszem, ebben nem engedelmeskedem neked, tiúba parancsod.

Amint megkapta Mantó a levelet, féktelen haragra getjedt. Sok minden felkavargott benne: gyűlölet, féltékenység, bánat, félelem. Gondolkodóba esett, hogyan is torolhatná meg Habrokomész gógóskodását.

Közben visszatért Szíriából Apszürtosz, s völégényt hozott a lányának onnan, Moirisz volt a neve. Alighogy megérkezett, Mantó nyomban bosszút forralt Habrokomész ellen: haját szétzilálva, ruháját megszagatva apja elé szelt, és térdéhez omolva kiáltotta:

– Apám! Könyörülj meg a lányodon, akit egy rabszolga meggyalázott! Mert az erényes Habrokomész el akarta venni szüzességemet, de még téged is megsérteti; mikor azt mondta, hogy szerelmes belém. Sújtsd tehát méltó büntetés-sel őt e hallatlan vakmerőségért, vagy ha lányodat a rabszolgák martalékául veted, én megelőzlek, s elemésztem magam!

VI

Hallván ezt Apszürtosz, azt hitte, igazat mond a lány, s többé nem is kérdezősködött a történetek felől, hanem hívatta Habrokomészt, és ráivallt:

– Te vakmerő, te piszkos gazfickó! Uraídat merészelted megsérteni? Szűz lányomat akartad meggyalázni rabszolga létedre? Ezt meg nem úszod száron! Megbüntetlek, és intő példa lesz a te bűnhődésed a többi rabszolga számára!

Igy szólt, és türelmét veszítve egy szót sem akart hallani többé. Megparancsolta szolgáinak, hogy tépiék le Habrokomész ruháit, hozzanak tüzet és korbácsot, s üssék-verjék a fiút. Siralmas látvány volt ez; mert a kínzás elrúttította egész testét, mely nem szokott a rabszolgakínzathoz. Patakokban folyt a vére, s szépsége egészen elhalványult. A gazda iszonyú kötelekkel gúzsba kötöztette, tüzet rakott alá, s a legsúlyosabb kínzásokkal fenytette, hogy meg-

mutassa lánya völégénynek: erkölcsös szüzet visz a házába. Anthia pedig Apszürtosz térdéhez borult, úgy esedezett Habrokomészért. De az így felelt:

– Temiattad még súlyosabban fog lakolni! Hiszen még téged is megsértett, mivel más nőbe szeretett bele, noha van felesége.

És nyomban el is hurcoltatta a fiút láncra veretve egy sötét tömlőcbe.

VII

Habrokomész láncra verve ült hát a rács mögött, és mély-séges csüggedés fogta el, főként amiatt, hogy nem láthatja Anthiát. A halál sokféle útján-módján törte a fejét, de egyre sem lelt rá, annyira őrizték.

Apszürtosz közben megülte lánya lakodalmát, s több napon át ünnepeltek. Anthia mély gyászba borult, s ha olykor meg tudta környékezni a tömlőc őreit, loppal besurrant Habrokomészhez, s együtt búsult vele balsorsukon. De az újdonsült pár máris készülődött, hogy útra keljen Szíriába. Apszürtosz busás ajándékokkal megrakva bocsátotta el a lányát: adott vele babülönai kelméket, s aranyat-ezüstöt is bőven. De Mantónak ajándékozta még Anthiát, Rhodét és Leukónt is. Amikor Anthia megtudta, hogy Szíriába viszik őt Mantó kíséretében, sikerült beosonnia a börtönbe, átölelte Habrokomészt, és így szólt:

– Uram! Szíriába visznek Mantó nászajándékaként. A féltékeny nő karmai közé kerülök, te pedig a börtönben sínylődve gyászosan pusztulsz, és nem lesz, aki felékesítse holttestedet! De mindkettőnk sors-istenére esküszöm: a tiéd maradok élve is, s ha a halálba kergetnek, akkor is! Igy szólt és megölelte-megcsókolta őt, megcirógatta láncait, és a lábához omolt.

Végül is el kellett hagynia a börtönt, és Habrokomésh, amint egyedül maradt, a földre vetette magát sóhajtozva, jajveszékelve.

– Szeretett apám! – zokogta. – Anyám, Themiszto! Hol van hát az a boldogság, melyről úgy hitük egykor Epheszoszban, hogy ránk mosolyog? És hol van a ragyogó és csodált Anthia és Habrokomésh, a szépséges pár? Őt valahova messzi földre viszik fogolynak, én pedig, boldogtalan, egyetlen vigaszomtól is megfosztva, elhagyatottan halok meg e börtönben!

Míg így beszélt, elnyomta az álom, s egy álmokép jelent meg előtte. Úgy rémlett, mintha apját, Lukomédészt látná fekete köntösben, amint erre-arra bolyong szárazon és vizen, s végül megáll a börtön előtt, feloldja fia láncait, s kiszabadítja őt a rács mögül; ő meg akkor lóvá változik, s hegyen-völgyön át egy kanca után száguldozik, végül is utoléri, s visszaváltozik emberré. Ahogy álmából felébredt, talpra szökkent, s egy halvány reménysugár villant fel előtte.

Míg Habrokomésh börtönbe zárva sinylődött, Anthiát Szíriába vitték Leukóonnal és Rhodéval együtt. Ahogy Mantó és kísérete Antiokeiába érkezett – mert ez volt Moirisz szülővárosa –, bosszút forralt az úrnő Rhodé ellen, sőt még Anthiát is meggyűlölte. Megparancsolta hát, hogy Rhodét tüstént ültessék hajóra Leukóonnal együtt, vigyék s adják el őket egy Szíriától irdatlan távol eső vidékre. Anthia ellen meg azt eszelte ki, hogy egy rabszolgával házastíjja össze, aki méghozzá a legníványabba fajtaból való: egy par-

lagi kecskepásztorral. Úgy gondolta, leginkább ezzel állhat rajta bosszút. Hívatta hát a kecskepásztort – Lampón volt a neve –, s átadta neki Anthiát, megparancsolva, hogy tegye asszonyává, akár erőszakkal is, ha ellenkeznék – kötötte a lelkére. Így aztán kivitték Anthiát a mezőre, hogy együtt éjjen a kecskepásztorral. S amint arra a helyre értek, ahol Lampón a kecskéket legeltette, Anthia a térdéhez borult, s úgy könyörgött, könyörüljön rajta, ne ejtsen csorbát erényén. Elbeszélte, ki volt ő egykor, milyen előkelő család szülötte, ki a férje, és hogyan estek fogságba. Lampón ezek hallatára megkönyörült a lányon, megesküdött, hogy makulátlanul megőrzi őt – s így felket öntött belé.

Míg Anthia a kecskepásztonál élt a mezőn, s egész idő alatt Habrokoméshet gyászolta, Apsziürtosz átkutatta a szobáskát, ahol Habrokomésh lakott, mielőtt lesújtott volna rá a büntetés. Itt rábukkant Mantó levelére, melyet Habrokoméshhez írt, s felismerve lánya keze írását, megtudta, hogy jogtalanul lakolt Habrokomésh. Nyomban megparancsolta hát, hogy oldozzák le láncait, és vezessék őt színe elé. A kegyetlen és siralmas büntetést kiállt ifjú Apsziürtosz térdéhez borult, de az felemelte, és így szólt:

– Légy bátorsággal, fiú! Jogtalanul ítéltelek el téged, hitelt adva lányom vádjainak. De most felszabadítlak rabszolgáságból, és rád bízom házamnak sáfárságát; s még valamelyik városbeli polgár leányát is hozzád adom feleségül. Te csak ne forralj bosszút ellenem a történetek miatt, hiszen nem szántszándékkal voltam irántad igazságtalan.

Így szólt Apsziürtosz. Habrokomésh pedig:

– Sőt inkább köszönöm, uram – mondotta –, hogy felismerve a valóságot, megfizetsz erényességemért.

Örvendezett az egész háznép Habrokomész Habrokomész sorsa fordulásán, s hálások voltak érte uruknak. De az ifjú nagy bánatban volt Anthia miatt. Ezt forgatta a fejében minduntalan.

– Minek nekem a szabadság? Minek a jólét s a sáfárság Apsziartosz vagyona fölött? Nem ilyesmivel kell foglalkoznom; élve vagy holtan, de meg kell találnom Anthiát!

Ez volt hát a sorsa Habrokomésznek: Apsziartosz házát igazgatta, közben pedig azt forgatta a fejében, mikor és hol találhatná meg Anthiát.

Leukón és Rhodé Lükiaiba került, Xanthosz városába – a tengeről kissé beljebb fekszik ez a város –, egy öregembernek adták el ott mindkettőt, aki mindenben gondjukat viselte, s gyermekeinek szölongatta őket, minthogy gyermektelen volt. Tejben-vajban fürödtek itt, csak azon búsultak, hogy nem láthatják többé Anthiát és Habrokomészt.

XI

Anthia már jó ideje a kecskepásztornál élt. Moirisz, Mantó férje, aki sűrűn kijárt a mezőre, szörnyen beleszeretett Anthiába. Eleinte igyekezett elpalástolni szerelmét, de végül mégiscsak elárulta a kecskepásztornak, sok jót ígérve neki, ha összejátszik vele. Ez rá is hagyta Moiriszra, de mert rettegett Mantótól, elment hozzá, s elárulta Moirisz szerelmét. Mantó haragra gerjedve kiáltotta:

– Ó, én legboldogtalanabb minden asszony között! Magammal cipelem a vetélytársamat, aki már Föniciában is megfosztott a szeretett férfitől, most meg az a veszély fenyeget, hogy még a férjemet is elveszi! De nem leli benne örömet Anthia, hogy Moirisz szépnek találja őt! Megfizetek én neki még a türoszi sérelmekért is!

Egyelőre nyugalmat erőszakolt magára, de ahogy Moirisz idegenbe utazott, hívatta a kecskepásziort, és megparancsolta, hogy fogja Anthiát, vigye az erdő legsűrűbb bozótjába, s ott ölje meg. E szolgálatáért jutalmat ad neki – ígérte.

Lampón sajnálta a lányt, de Mantótól is rettegett, ezért odament Anthiához, és elmondta, mit határoztak felőle. Ez felkocogott és feljajdult:

– Ó, jaj! – kiáltotta. – Szépségünk döntött mindkettőnkét romlásba mindenütt! E miatt az átkozott szépség miatt pusztult el Habrokomész Türoszban, én meg itt. De kérve kértlek, Lampón kecskepásztor, mivel mindmáig szentül tiszteltél, ha már megölsz, legalább végy egy maréknyi földet a körültem heverő rögökből, temess be vele, zárd le kezded szememet, s míg temetsz, Habrokomészt szólítsd szüntelen! Így boldog lesz számomra a temetés, ha Habrokomészs is velem van.

Így szólt, s a kecskepásztorban szánalom ébredt. Meggondolta, mily szentségtelen dolgot művel, ha legyilkolja az ártatlan, szépséges fiatalasszonyt. Kézen fogta hát, de nem volt szíve hozzá, hogy megölje, hanem így szólt:

– Anthia, tudod, hogy Mantó, az úrnő rám parancsolt: fogjalak és öljelek meg. De én istenfélő is vagyok, meg aztán szánlak is a szépségédért. Így inkább az a szándékom, hogy eladlak valami távoli földre, nehogy még megtudja Mantó, hogy nem haltál meg, és gonoszul elbánjon velem.

Anthia könnyek között átkulcsolta Lampón lábát, és így könyörgött:

– Istenek! Honi Artemisz! Jutalmazzatok meg jószágért a kecskepásziort!

És sürgette, hogy adja el azonnal. A kecskepásztor kézen fogta hát Anthiát, s a kikötőbe ment vele. Mithelyt aztán itt kereskedőkre talált, kilikiai férfiakra, eladta nekik a fiatalasszonyt, s a vételárral visszatért a mezőre.

A kereskedők pedig átvették Anthiát, hajójukra vezették, s amint beköszöntött az éjszaka, tengerre szálltak Kilikia felé. De az ellenszél visszasodorta őket, hajótörést szenvedtek, s csak ügyvel-bajjal menekültek meg néhányan, egypár szál deszkán vergődve partra. Köztük volt Anthia is. Sűrű erdő borította ezt a tájat. Itt bolyongtak hát egész éjszaka, mígnem Hippothoosz, a tengeri rabló kézre kerítette őket.

XII

Eközben egy rabszolga érkezett Szíriából Apszurtozshoz, Mantótól hozott levelet az apának. Így szólt a levél:

Férjhez adtál engem idegenbe, Anthiát pedig, akit más rabszolgákkal együtt nekem ajándékoztál, sok gonosz mesterkedésért kikaparancsoltam a mezőre, hogy ott éljen. A szép Moirisz sűrűn látogatta őt a pásztor-kunyhóban, s beleszeretett. Ezt nem tűrhettem tovább, hivattam a kecskepásztor, s megparancsoltam neki, megtorlasul bocsássa áruba a fiatalasszonyt valamelyik szíriai városban.

Amint ez Habrokomész fülébe jutott, nem volt nyugta többé. Apszurtoz meg az egész háznép tudta nélkül tehát Anthia keresésére indult. Amint odaérkezett a pásztor-kunyhóhoz, ahol Anthia a kecskepásztorral lakott, ráakadt Lampónra, akihez Mantó feleségül adta Anthiát. Megkerte, mondja el, ha tud valamit egy Türoszból jött fiatalasszonyról. A kecskepásztor még azt is elmondta, hogy a neve Anthia, beszélt a házasságról s a szent tiszteletről, melyet iránta tanústott, Moirisz szerelméről, az Anthiát sújtó parancsról meg a kilikiai útról. Hozzáfüzte még azt is, hogy mindig valamilyen Habrokomészt emlegetett a fiatalasz-

szony. Habrokomész nem árulta el kiletét. Kora reggel fölkelte, és lóháton Kilikiába indult abban a reményben, hogy ott megtalálja Anthiát.

XIII

Hippothoosz, a kalóz és bandája azon az éjszakán ott maradt, hogy lakomát csapjon. Másnap áldozatuk bemutatásával foglalatoskodtak. Már minden készen állt: Arész szobra, hasábfák, koszorúk. Az áldozatnak a szokásos módon kellett lefolynia: a leölésre szánt áldozatot – embert vagy állatot – fára függesztették, körülállták, s dárdákat röptettek feléje. Akik célba találtak, azoktól az isten, úgy hitték, elfogadta az áldozatot; akik pedig célt tévesztettek, azok újból nekiálltak, hogy elnyerjék az isten kegyét. Anthiának is ilyen áldozatként kellett meghalnia.

Amikor már készen volt minden, és éppen fel akarták akasztani a fiatalasszonyt, csörtetés és emberi lábdobogás zaja szüremlett ki az erdőből. A kilikiai csendbiztos volt – a neve Perilaosz –, egyike a legelőkelőbb férfiaknak Kilikiában. Ez a Perilaosz jókora túlerővel rajtaütött a rablókön, leöldöste valamennyit, csak néhányat fogott el élve. Egyedül Hippothoosznak sikerült kerekét oldania, fegyvereit is magával ragadva. Anthiát is foglyul ejtette Perilaosz, s megtudva, milyen sors várt rá, szánalom ébredt benne.

Csak hogy súlyos sorscsapás kezdete volt Anthia számára ez a szánalom. A csendbiztos a kilikiai Tarsoszba vitte őt is meg az elfogott rablókat is. A fiatal nő gyakori látása szembe sodorta Perilaosz, s apránként rabja lett Anthiának. Amint Tarsoszba érkeztek, a rablókat rács mögé csukatta, Anthiát pedig gondjaiba vette. Sem felesége, sem gyermekei nem voltak Perilaosznak, de volt vagyona garadával. Így szólt hát Anthiához:

- Te leszel a mindene Perilaosznak, felesége, úrnője, gyermeke.

A lány eleinte ellenállt, de nem tudta, mit tegyen, ha erősködnék vele a férfi, és szüntelen zaklatná őt, s attól félt, hogy még erőszakosságra vetemedik utóbb, ezért hát beleegyezett az esküvőbe, csak egy kevés türelmi időt kért, mindössze harminc napot, s hogy azalatt őrizze meg őt szeplőtelenül. Felhozott valami ürügyet is, amivel meggyőzte Perilaoszt, s ez még esküt is tett rá, hogy megőrzi őt szüzi szeplőtelenységben, amíg csak le nem telik a kiszabott idő.

XIV

Míg Anthia Tarsosban élt Perilaosznál, s a menyegző kitűzött idejére várakozott, Habrokoméosz is Kiliikia felé vette útját. És nem mossa a rablóbarlangtól - mert ő is lekanyarodott az egyenes útról - az állig felfegyverzett Híppothooszra bukkant. Amint ez meglátta, eléje sietett, és barátságosan felkérte, ossza meg vele útját.

- Mert látom, fiú, hogy vagy valaki! Szépnek, sőt, még férfiasnak is látszol. Napnál világosabb, hogy valami sérelem ért, azért kóborolsz. Hagyjuk el hát Kiliikiát, gyerünk Kappadókiába s a Pontosz vidékére. Azt mondják, ott gazdag emberek élnek.

Habrokoméosz nem árulta el, hogy Anthiát keresi, inkább összecimborált Híppothoossal, aki sürgetve unszolta, s még esküt is tettek rá, hogy összedolgoznak, és egymás kezére játszanak. Habrokoméosz azt is remélte, hogy a sok kóborlásban majd csak megtalálja Anthiát.

Még aznap visszatértek hát a barlangba, s ami maradék készletük volt, jóllaktak belőle, lovaikat is jóllakatták - mert Híppothoosznak is volt egy lóva, melyet az erdőn rejtgetett.